

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Ինչո՞ւ լըհեցիր գիս այս ցուրսին դեմ
Աներգ, աներազ եւ աննրպասակ,
Ըսէ, պատարագս ի՛նչպէս աւարտեմ
Ես անօգնական, անլոյս, անկըրակ:

Մերք մըսածուովի թելերուն թառած,
Նայուածքս անցեալի խորութեան յառած,
Կը փորձեմ իջնել ես դարերն ի վար,
Կը գտնեմ հոն լոկ մըթութիւն սառած:

Օ՛, մարդկային միտք, կը պատենք ըզհեզ,
Վստահ՝ թէ ամէն գաղտնիք պիտի՞ լուծես.
Մարդկային պիղծ սիրտ, Դանայեան ճակատ,
Ատելի ես, հեզ կ'արհամարհեմ ես:

Կարծես խախտել կ'ուզեն հիմերը աշխարհին,
Կը սոսկամ որ որ մ'ալ իսպառ խորակեն զայն,
Ու մեզ՝ թաղեն ներքեւն անոր փրլաստկին,
Անուշ արեւ, տեսնէ՞ զրկուիմք ալ յալիսեան:

Ես Բրնուրեան մասն եմ յաւէս,
Արեւուն շուրջ երանաւէս,
Ծաղկանց բուրմունք, զեփիւրի շունչ,
Ջրերի պարն, հոսքն իր վէտ-վէտ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

